

עין משפט
גד מצות

א [מח' ס"ב מהלכות
טומאות מה הלכה יא]:
ב [מח' שם הלכה י]:
סד ג מח' ס"ב מהל' שאר
אצות הטומאות הל'
יז וע"ש צ"מ:
סה ד מח' פ"ד מהל'
שאר אצות הטומאות
הלכה י:
סז ה ו מח' שם הל' יא:

שימה מקובצת

[illegible][illegible]

המחבור לו או יכנסו
לחבורו ור' נחמן ונשא
הששער המחבור לו הר'
בכשר כי שיער
המחבור שנוע בטומאה
שיער הטמ שנוע בו
המחבור הניח ב"ה חנוּע
שער צביל. וז"ל. וז"ל
שנוע בטומאה וזכר.
וע"ז גי' ע"ז חס' וז"ל
דף כה ע"ז. (עו) ולא
לכלולו שעלו קלקל
אז ערוב: (ז) חזני
ש' כול לו אכרס
שרי: או אינו אסר
לע"ז חזני אלא על הארץ
והטמא כלומר אסר אי
לא וז"ל חזני אלא על
אני לא וז"ל: גזל
דודק טמא מבעי באהל
מאן כן טמא במשע
דבשלמא
למ"ד בהמה המקשה
גזל צביל:

(א) וכן משמע עוד להדיא
במקום שכתב דף פ"ד ע"ב ד"ה
שטערין דגריס סבא דמחיסר
קיסה במחיסר מעשה דמי
פ"ט.

קבו:

עצם בשקעיה מטמא במגע ובמשא
דהלמ"מ הוא ואי אפשר לומר
בפרק כהן גדול (דף ע"ג:) ולא הוי קלט
א"ע א"ל דלא מטמא בזהל: **בזהל** דר
בשטמא בשא. **מ"ד** (פרק בהמה
המקשה (ע"ל דף ע"ב.) דגולל ודופק
היו מהלכה איכא למימר דהיי גמיר
לה אלא לחמץ דמיחוי לה מעל פני
השדה קשה מנא ליז וגרזה משום דההוא
קורא דכל אשר יגע על פני השדה
קורמין במיר (דף ע"ג:) בזהל הילכך
מטמא בזהל ובמגע נמי מטמא משום
דאפקיה בלשון נגיעה אכל במשא לא
מטמא. **שטמא** בזהל **בביתרה** ויא
בקולית הוסיפה. **מבא** קרא נמי
ממעטין ב' בהמה המקשה (ע"ל דף ע"ג:)
במטות וגידין וקשה דא"כ היכי נמעט
מיעה קולית סתומה ומיחו כיון דלא
מטמא שומר דלא בנזקות שיכול ליגע
במטמא מ"מ אפטרעט במטות מאשתי
קולית סתומה א"ע פ' דשומר הוי כסחוס
בגון חטה בקליפתה ה"ס החס מרביץ
קורא דרע אשר דרע מדרך שני
קורא מוסיאם לזריעה אכל הכא גלי
קורא דשומר לא הוי אלא בשאפסר ליגע
בין גבי שריס מרביץ לקמן מיטמא
דשריסי קולית השך נקובה וא"ע ג'
דמהטמא דשריץ לקמן לרבות קולית
השך וביזהל השך עיקר קרא לא אחא
השך לביזהל השך אלא קולית נפקא
מיטמא וא"ע ג' דמהטמא דשריץ
דרשות טובא אפשר דדרשינן מטמא
מוסיאם הטמאין וזו טובא טמאין
מביז החס: **בבול** א"פ י"א קרבה
ה' השריץ. וא"ל ולקחת למח על
קרב לענין טומאה לא לענין אכילה
ששטיטן על בלא קרב בפרק אלו טרפות
(ע"ל דף ע"ד.) שסם קרמה ואכלה לוקה
משום השך על השך על הארץ אלא
משום איקרי ויש לומר דודאי קרמה שך
איקרי אכל כב ועבד לא איקרי ובה"ס ג'
אמרין ב' בהמה המקשה (ע"ל דף ע"ג.)
י"ב חלב דלא איקרי חלב שור כשז ועו
עד שיאא העובר לאויר העולם אי נמי
קורא דבאק קיס נר חלוי טרפות לענין
אכילה שלוקה:

תלמוד

עכבר שומע אני אפילו ע
בחולדה וטימא בעכבר מה ח
על הארץ או כלך לדרך זו
ששמה חולדה אף עכבר כל
ת"ל ³על הארץ " אי על הא

המשפחה חולעים וחס עדיין לא נברא
אלה הטמאים (ור"ה יחירא נדרשת
שפרך. הטמאים לנס בכל השנה: כחור
שער הדור הנוגע בטומאה בין שער טמא
שער טמא המתקשה וגוף שער שער
נגד החוף אף הם שערות קטניות וכן
שער הטמא הרי הוא ככסו. ושער
יוצא חת השער נגע הפסוק מ"ל יומ
להלך טמא אף נגע כסר חסיד שר
הוא על פי חז"ל: ר"ה חסיד

העור והרומב פרק תשיעי חולין

שלש עומאות פורשום כו'. עומאות הרבה פורשות מן המת כגון כית
בשר ושדרה וגלגולת שלא חסרו ורובע עצמות ומלא חרוד רקב ועם
שעורה ורוב המין והנפין אלא שלש עומאות פורשות ממנו שוות
בדבר זה שיש בכל אחת שמים עומתאות ומה מן או מגע ומשא בלא
אהל מן מגע ואהל מן משא או משא

מִן הַמֵּת שְׁתֵּימ בְּכָל
וְאֵלֵינוּ הֵן מֵלֵא תִרְוֹד
לֵל וְדוֹפֵק מֵלֵא תִרְוֹד
הֵל וְאֵינוּ מִטְמָא בְּמַנְעַ
מֵהֵן עֵצִים כְּשֶׁעוֹרָה
וְאֵינוּ מִטְמָא בְּאֹהֶל
הֵן גִּלּוּל וְדוֹפֵק מִטְמָא

ממקדו חדר ויטומתן שיה חכמ
פושטין ממ המל כל ג' טומאות חמם
והקים כסם: כסס תרוד רק ממש
כמשא ואלס. שהר נושא את כולויו:
ואינו מטמא במגע. שאין נוגע בכולו.
והיינו פליגא דרי יוסי דלמר מלא
תרוד רק מטמא במגע דקרייה לאלס
מגע. ויפין מטמא. של מת: כחסם
מס. בכל אחת מחלו השמים הנמרזות:
עלם כשעורה. הל"מ! מדגע ומשא
אית ליה ולא אלס דלמארין בניר ודף
(ג) עלם כשעורה הלסס: ויפין

[illegible]

השמיאל היגע כבשר טמא בלדמה שגנדרו טוהר: **גמ'** **השמיאל** (לפלי דף קיב): ולערויטליכן כבשרן (לפלי דף קכב): ולבילת השקר: ס'ל יעניסו למורו הרי נגע וטמא שהשער מחבור הרי הוא כבשר בין הטוג כבשר הוב (ויקרא טו) ולא בלזאם שעליו יוולתו בקלקלין. הוא עירבוב ו' ואינס מחבורי בלשד רבא ליה קרי קלקלין מען קלקלה ו' מקושר ו' יוכל שאמר מוילא את השער ואת הלפפורין טמא [סס] הוא למתד יגע בו הזב [סס] בו ולא בלזאם שעליו ולא בקלקלין שעליו יוכל שאמר [קכ] ארבו של שרר מרחשו ועד דגביו לטומר שמד' א' הוא נעשה שר הידועהשען אירשא דמיידי בטוגע בלשד ו'אפ'ה' מטהר ליה ריב'ל' אס' לא לשמשעין לזא' טומא' ר' יהודה בשער אלף אס' כן השרץ נע פני דין ח' חוללה: **עכבר שבים**. דג הוא דומה לעכבר ועכבר שמו: ודין **הגדול על הארץ**. ולא שנים שהרי אין חוללה בים: **אף עכבר**. אף **על הארץ יטמא**. כלומר אומר את לא אדרשנו לך בנמה ו' אלא הארץ נגע בטוהר יטמאנו ואס' נפל לים ושם נגע בטוהר לא יטמא:

מסורת הש"ס

(א) וְהוֹסַתְּהָ סָמִיךְ
(ב) וְלֹא כְּלִיל דְּשִׁיבָה
(ג) וְיִקְרָא (ד) וְיִתְרַעַב
מִכְלָתָהּ דְּרוּסִים פֶּקֶד (ה)
(ו) מִיָּד וְהִסְפִּיק מִשְׁבּוֹת
פִּלְטִינְיָן כְּלֵנִיךְ כִּי
וְנִמְחַק עַל הַיָּד וְשֶׁל
וְשֶׁמֶץ (ז) וְעַיִן הָיוּ
הַיָּדִים מִקְרָאוֹת מִיַּד מִיָּד
(ח) וְיִתְרַעַב מִכְלָתָהּ דְּרוּסִים
פֶּקֶד (ט) וְיִתְרַעַב
דְּהִי מִסְתַּבֵּר שְׂפִיר לִקְמֵן
כְּסִמְכֵן (י) וְדִטְרוֹ וְ
לִקְמֵן מִנָּה שִׁיךְ אֶחָד דְּרִיָּה
כִּי מוֹלֵדֵה כִּי שְׂפִיר אֶחָד
מוֹלֵדֵה כִּי (יב) וְעַיִן מִיָּד
שֶׁס דְּרִיָּה וְלֹא (יג) וְלֵעִיל
קִיץ:

יה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מִן הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לֶאֱכֹלָה
הֲנֹגַע בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד
הָעֶרֶב: וַיִּקְרָא יְיָ לֵאמֹר
2. אֱלֹהֵי הַטְּמָאִים לָכֶם
בְּכָל הַשָּׂרָץ כָּל הַנֹּגַע
בָּהֶם בְּמָוֶתָם יִטְמָא עַד
הָעֶרֶב: וַיִּקְרָא יְיָ לֵאמֹר
3. וְזֶה לָכֶם הַטְּמָא
בְּשָׂרֵי הַשָּׂרָץ עַל הָאָרֶץ
הַחֹלֶד וְהָעֶכְבֹּר וְהָחֵב
לְמִינָהּ: וַיִּקְרָא יְיָ כֵּן

הַיְיָ

פולטריי"ץ [פולצי"ל].
קבוצת שערות.